

[Peter Nielsen.]

hvis de ikke opfylder bestemmelsen om indgivelse af den erklæring, der træder i stedet for selvangivelsen, må være en selvfølge, men foreslås nu optaget i loven, så der ingen misforståelser kan være.

Det må også være naturligt, at det er ligningsrådet, der helt eller delvis kan eftergive den forhøjelse, man kan pålægge ved uefterrettelighed.

Problemet med skattesnyderi er vel ikke endeligt løst ved kontrolloven, således som den nu er foreslået ændret. Men som det fremgår af tilføjelsen til betænkningen, har udvalget modtaget oplysninger fra ligningsdirektoratet, der viser, at det efterhånden er en kostbar historie at snyde i skat i Danmark. Det videre arbejde med en retfærdig ligning må vel snarest gå ud på at skabe sådanne forhold for ligningsmyndighederne, at de har tid til at foretage en effektiv ligning og kontrol.

Lækagen med de såkaldte udlandsdanskere er vel heller ikke helt stoppet endnu, men jeg har forstået, at der arbejdes med problemet.

Det foreliggende lovforslag betyder en forbedring, og jeg anbefaler de 5 ændringsforslag samt lovforslagets overgang til tredje behandling.

Foged: Fra venstres side kan vi tiltræde ændringsforslagene og lovforslaget som helhed, og jeg skal derfor kun gøre nogle ganske få bemærkninger.

Den oplysningspligt, som i lovforslaget blev foreslået indført for banker og sparekasser, er blevet afgrænset således, at det skal være skatterådet eller en højere ligningsmyndighed, der afkræver sådanne oplysninger, og ikke de skattelignende myndigheder i al almindelighed. Når vi har ønsket en sådan ændring, er det ud fra den betragtning, at dette ikke skal være nogen almen foreteelse; det skal være noget, man foretager, såfremt der er formodninger om forkerte skatteforhold, og skatterådet må derfor være den laveste instans, der har myndighed til at kræve sådanne oplysninger.

Dernæst har vi fået området for oplysningspligten indsnævret på den måde, at det skal dreje sig om personer, der er eller må formodes at være skattepligtige. Vi

mener, at dette er en rimelig begrænsning. Såfremt disse to betingelser ikke er opfyldt, er der heller intet grundlag for at undersøge vedkommende borgers eller persons forhold — vi anvender jo ordet „person“ inden for lovgivningen nu.

En af de ting, vi har drøftet i udvalget, er politiets medvirken. Vi finder, at såfremt politiet skal medvirke i en skattesag, må det dreje sig om en alvorlig historie, og at derfor tilladelsen til at anmode politiet om bistand i en sag skal gives af ligningsrådet. Vi ønsker nemlig politiets medvirken i så få sager som overhovedet muligt, og heller ikke her må der være nogen tilfældighed; det må være en alvorlig sag, hvis man skal indblende politiet i en sådan opklaring.

Endelig har vi i udvalget drøftet det krav, som de skattelignende myndigheder kan stille til den enkelte borger angående oplysninger om privatforbruget. Grundlaget for denne drøftelse har været, at der i enkelte tilfælde er blevet udsendt endog trykte skemaer, hvorpå man har bedt om oplysninger fra vedkommende borger om hans privatforbrug. Uanset at borgeren har været lønmodtager og ikke har haft specialindkomster, har man fra de skattelignende myndigheders side ønsket at få bestemte oplysninger om, hvortil han har brugt sine privat indtjente midler. Den højtærede finansminister har over for udvalget udtalt, at private udgifter kan afholdes af borgerne, uden at de skal oplyse direkte, hvortil de har anvendt deres pengemidler, og den højtærede finansminister har givet udtryk for — og det takker jeg for — at de skattelignende myndigheder, når de ønsker oplysninger fra borgerne, tydeligt skal tilkendegive, at der er lovhjemmel til at kræve sådanne oplysninger. Hvis de ønsker oplysninger, som der ikke er direkte lovhjemmel til at kræve, skal de samme skattelignende myndigheder tydeligt tilkendegive, at det nærmest drejer sig om en venlig opfordring eller en henstilling, sådan at borgerne til enhver tid ved, om det er et krav eller kun et ønske.

Den enkelte borger må have en vis sikkerhed med hensyn til, i hvilket omfang skattemyndighederne kan udøve kontrol; han må vide, om han har pligt til at give de pågældende oplysninger, eller der kun er tale om en venlig henstilling. Vi har intet